

The background is a stylized illustration of a ballroom with ornate chandeliers and architectural details. A woman with dark hair, wearing a purple dress with a white belt and a necklace, stands with her hand on her hip. A man in a black tuxedo with a white shirt is seen from the back, looking towards her. The title is written in a large, elegant, purple script font. There are several small heart symbols and a bow icon scattered around the title. A small envelope icon is also present.

Tak se zbavit hraběte v deseti týdnech

JENNI FLETCHEROVÁ

Přeložila Alžběta Kalinová

COO
BOO

Jak se zbavit hraběte v deseti týdnech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenni Fletcherová
Jak se zbavit hraběte v deseti týdnech – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

♥ *Tak se zbavit* ♥
hraběte v deseti
týdnech ♥

JENNI FLETCHEROVÁ

Přeložila Alžběta Kalinová

COO
BOO

PLÁN A: ASERTIVNÍ PŘÍSTUP

Milý deníčku,

dnešek byl naprosto příšerný. Přijeli k nám na návštěvu brabě Kdo-ví-kdo a jeho žena a přivezli s sebou i svého nesnesitelného syna. Je to ten nejodpornější, nejprotivnější kluk NA CELÉM CELIČKÉM SVĚTĚ! Já jsem chtěla brát na honěnou v lese, ale on trval na tom, že budeme brát badminton, tak jsem mu řekla, že není žádný gentleman, na což mi on sdělil, že já zas nejsem žádná dáma, protože dáma má být svolná! SVOLNÁ!!! Zněl tak strašně moc jako otec, že jsem měla chut' praštit ho raketou. A potom snědl poslední kousek kmínové bábovky. Nesnáším ho, nesnáším ho, prostě ho nesnáším! Naštěstí zase odjel a já doufám, že už ho v životě nespatřím. Aspoň si budu moct užít zítřejší oslavu svých narozenin.

Taky mi vypadl zub. To máme osmy.

Essie Cravenová sama sobě, 28. února 1806

KAPITOLA PRVNÍ

1. března 1816

*(Dvanáct týdnů do svatby slečny Essie Cravenové
s hrabětem z Denholmu)*

Když už se ctihodná Essie Cravenová pro něco rozhodla, neohlížela se zpět.

Essie byla – slovy své tetičky Emmeline – tou nejtvrdohlavější, nejneukázněnější a naprosto nejztrěštěnější dívkou v celé Anglii. Naneštěstí všechny výše zmíněné vlastnosti často dostávají člověka do potíží, proto se, pokud šlo o skutečně závažná rozhodnutí, vždy přinutila k trpělivosti a uvážlivosti. Narozineniny s sebou nicméně často přinášejí nový jasný pohled. Občas potřebovala jen ten jeden rok navíc a deset hodin spánku, aby jí svět konečně zas začal dávat smysl. Přesně tak tomu bylo i toho rána, v den jejích osmnáctých narozenin, kdy dospěla ke spontánnímu a zcela zásadnímu rozhodnutí. Totiž že se za svého snoubence nikdy neprovdá.

Když už v tom konečně bylo jasno, přinejmenším v její hlavě, naznala, že sémě její vzpoury bylo zaseto už dávno – během jiných, daleko dřívějších narozenin, kdy jí před zděše-

nýma očima byla vykreslena celá její budoucnost, jako by se jednalo o jakési vojenské tažení. I kdyby její otec porazil Napoleona vlastní rukou v souboji muže proti muži, jen těžko by na sebe byl tak pyšný jako ve chvíli, kdy jí sdělil, za koho se jednou provdá. Za Aidana Ravella, budoucího hraběte z Denholmu. Toho nejpršíšernějšího muže, kterému ji kdy mohli zaslíbit.

A když se obrátila na matku s prosbou o pomoc... Už v osmi letech moc dobře poznala ten poraženecký výraz. Její matku celá ta situace natolik zmohla, že se ani nevybičovala klást sebemenší odpor, když o týden později venku za deště trochu nastydla. Jednoduše dala jednoho večera Essie pusu na dobrou noc a pak se odebrala do své ložnice, kde si promptně umřela.

Osířelá a zmatená Essie nenáviděla pomýšlení na svou budoucí svatbu téměř stejně tak tehdy jako dnes. Avšak právě až tohoto numericky významného rána její nechuť a nevole uzrály v odhodlání. Skončí svůj devatenáctý rok přesně tak, jako ho právě započala. Jako *slečna* Essie Cravenová, žádná *madam* nebo *Její Milost* nebo *hraběnka*. Ona už najde nějaký způsob, jak zmařit otcův plán na výstup po společenském žebříčku. Jak *přesně* to udělá, aniž by ji zavrhl, vydědil a vyhodil ji na dobro na ulici, to byla jiná, poněkud nelehká otázka, nicméně odhodlanosti se jí dostávalo vrchovatě. Nedostatky měla jen v případě všech ostatních ctností.

„Odhodlaná k čemu?“ zeptala se její sestřenice Caro z vedlejší postele a stáhla si z hlavy peřinu jako motýl, který se vysvléká z krémově žluté kukly. „Už zase uvažuješ nahlas.“

„Promiň... o nic nejde, jen o mé narozeniny.“

„To přece není nic. Všechno nejlepší.“ S těmi slovy se Caro zvedla na předloktí. Oči měla ještě rozespálé, jinak ale zářila krásou jako vždy. „Vím, že se na dnešek příliš netěšíš, ale jsem si jistá, že to nakonec nebude tak zlé.“

„Kéž by se jen čas zastavil o půlnoci,“ povzdechla si Essie, zadívala se do stropu a zamračila se. „To by nám mohlo být sedmnáct věčně.“

„Jenže to bych pak za dva týdny nikdy nemohla oslavit narozeniny já a nedočkala bych se ani představení ve společnosti *ani* společenské sezony, což se mi nezdá příliš spravedlivé, jelikož ty už s jedním hrabětem zasnoubená jsi.“

„S hrabětem, o kterého jsem se nikdy neprosila, se zasnoubami s ním nikdy nesouhlasila a o budoucnost s ním nikdy nestála.“ Essie stáhla obočí do dvou hustých tmavých čar. „A podle tetičky Emmeline tu do setmění bude. Mohl mi dopřát pár dnů, abych si na tu myšlenku zvykla.“

„Na to, aby sis na ni zvykla, jsi měla deset let, Essie. A já myslím, že je to romantické. Jako by se nemohl dočkat, až tě uvidí.“

„Spíš se nemůže dočkat, až mě bude moct zhodnotit. A *navíc* s sebou přiveze i svou máti. Na tom není romantického absolutně nic.“

„To rozhodně ne, ale vždyť nebudete mít svatbu ještě dnes. Máte se jenom setkat.“

„Fraška je to! Nikomu ani trochu nesejde na tom, jestli se budeme jeden druhému líbit. Celé se to koná jen proto, aby-

chom mohli předstírat, že tady jde o něco víc než pouhou obchodní dohodu,“ zabručela Essie a otráveně odkopla peřinu. „Já jsem toho názoru, že je barbarské domluvit zaslíbení dětí, které se ještě ani nenaučily číst, bez sebemenšího přihlídnutí k tomu, jaký z toho jednou budou mít pocit, až vyrostou. A kvůli čemu?“ odfrkla si. „Všechno jen proto, že otec je posedlý myšlenkou, že jeho jediný potomek se stane hraběnkou!“

„Hmm.“

„Ty zas usínáš?“

„Ano.“

„*Caro!*“

„Promiň. Já jen že tenhle žalozpěv jsem už v životě slyšela tolikrát, a ještě nikdy mi nedával ani ten sebemenší smysl. Je mladý, bohatý a má hraběcí titul! Máti slyšela, že je prý dokonce pohledný. Viš, většina dívek by dala klidně ruku nebo nohu za to, aby mohly být na tvém místě. Já tedy určitě.“

„Což je přesně ten důvod, proč by ses za něj měla provdat ty!“ S tím Essie vyskočila z postele, došla k oknu a roztáhla závěsy dokořán. Nebe obléklo ústřicově šedý háv proťaný narůžovělými odstíny, jež narušovala jen hrstka nadýchaných bílých obláčků na horizontu. Teď bylo ještě celkem hezky, avšak zdálo se, že hrabě s sebou přiveze špatné počasí. Jak taky jinak. „Jsem si jistá, že by ti beztak dal přednost. Jsi daleko krásnější. Všichni si to myslí.“ V okenní tabulce zahlédla odraz svých kaštanových vlasů, širokého čela a příliš velkých hnědých očí. Raději zas zatáhla záclony. „Až tě uvidí, nejspíš si bude přát, abys byla jeho snoubenkou *ty*. Já jsem jen

přijatelná," dodala a kopla do třásní na koberci. „Tedy aspoň podle tvojí máti.“

„Cože?“ vyhrkla Caro a pobouřeně se posadila. „Kdy?“

„Onehdy to říkala tvému otci. Zaslechla jsem, jak si povídali v knihovně. Prosím tě, ušetři mě toho pohledu! Neměla jsem jinou možnost než se schovat pod stůl. Nechtěla jsem dostat další přednášku ohledně čtení. Už mi pohrozila, že knihovnu začne zamykat, jestli mě tam ještě někdy najde.“

„Božíčku," zadívala se Caro chápavěji. „To je mi líto.“

„Ty za to nemůžeš," řekla Essie, doběhla zpět, skočila na kraj sestřenčiny postele a chytila ji za obě ruce. „Jen mi přísahej, že ty se ve svou máti nikdy neproměníš, protože si nemyslím, že bych dokázala vystát *dvě* ženské, které by kritizovaly každický můj pohyb.“

„Nestanu, slibuju, a *já* navíc myslím, že jsi moc hezká.“

„Ne tak jako ty.“ Essie přejela prsty po dlouhém copu, který sestřence spadl přes rameno. Měla zlaté vlasy s jantarovými odstíny, jako slunce samo. „Z tebe by byla daleko lepší hraběnka, než kdy bude ze mě. Jsi krásná, elegantní a kultivovaná. Mluvíš francouzsky, hraješ na harfu, maluješ na plátno a nikdy nevypadáš ani maličko znučeně, když vyšíváme.“

„O to ale přece nejde. To *ty* jsi dědička a ty jsi mu zaslíbená," pokrčila Caro rameny. „Vím, že přesně to nechceš slyšet, ale možná by ses měla pokusit s tím smířit.“

„To by Anna Boleynová nikdy neudělala.“

„To ne, s Annou Boleynovou už na mě nechod!" zaúpěla Caro, zase sebou praštila na postel, popadla polštář a zacpala

si s ním uši. „Tebe při četbě zajímají snad jen zvrácené ženy napříč dějinami.“

„Protože ty jediné jsou zajímavé! Ukazují nám, co vše je možné, když se žena pro něco rozhodne. A krom toho, Anna Boleynová nebyla zvrácená. Měla jen zvráceného manžela.“

„Usekli jí hlavu.“

„To se stává, když se provdáš za špatného muže.“

„Opravdu si nemyslím, že by tě měl hrabě z Denholmu v budoucnu nechat setnout.“

„Kdo ví, čeho je schopen? Krom toho, že je hrabě, o něm nevím vůbec nic.“

„Víš, že je o dva roky starší než ty.“

„Dobrá, *tolik* ještě vím.“

„A že svůj titul zdědil před rokem. A dokonce i víš, jak vypadá. Už ses s ním setkala.“

„Jen jednou, když jsme byli děti! A tehdy se choval *přesně* jako Jindřich osmý. Povýšeně a domýšlivě, díval se na svět jako by mu patřil.“ Při té vzpomínce sraštila rty. „Ještě tě bude mrzet, až mi provede nemyslitelné věci.“

„Dobrá. Když ti dá useknout hlavu, nechám v *Timesech* otisknout poznámku, žes měla pravdu.“

„Nezapomeň na oslavný nekrolog. Naštěstí nemám v nejmenším úmyslu ztratit hlavu.“

„Essie?“ Sestřence přeběhl po tváři stín znepokojení. „Ten výraz znám. Co máš v úmyslu?“

„To si ještě nejsem jistá, ale budeš první, kdo se o tom dozví,“ usmála se Essie potměšile. „Ale teď nemůžu uvěřit,

že už mám deset minut narozeniny a tys mi stále ještě nedala žádný dárek!“

„Vždyť už ti leží na nočním stolku. Kdyby sis pořád nestěžovala, všimla by sis ho.“

„*Emma!*“ vypískla Essie radostí, když vybalila svazek zabalený v mušelínovém plátně a přitiskla si ho k prsům. „Jak se ti pro všechno na světě podařilo dostat k nejnovější Jane Austenové?“

„S pomocí nemalého množství lstí a úplatků, tak tě Bůh chraň, aby ji našla máti. Víš, že jediné romány, které doma strpí, jsou ty, které sama potají hltá. Schovej si ji pod postel ke všem těm dalším knížkám.“ Caro vypadala nadmíru spokojená sama se sebou. „A vzhledem k tomu, že divadelní hry Jane Austenová nepíše, pořídila jsem ti i jeden výtisk *Mnoho povyku pro nic*. Ten tvůj už je prakticky rozpadlý.“

„Ty jsi ta nejdražší, nejúžasnější sestřenice na celém světě!“

„Já vím. A pro případ, že by ti ani tohle nestačilo, mám pro tebe ještě jedno překvapení. Zaslechla jsem, jak máti říká své komorné, že tě začnou připravovat, jakmile se probudíš.“

„Ale vždyť hrabě má přijet až odpoledne,“ ohrnula Essie nos. „Tak co je to za překvapení?“

„Varovala jsem tě přece, nebo snad ne? Když si pospíšíš, podaří se ti proklouznout z domu dřív, než se k tobě jedna nebo druhá dostanou. Protože jestli považuješ za utrpení to, že si máš stokrát pročesat vlasy, tak počkej, co si pro tebe přichystaly. Drhnutí, leštění, stahování i...“

„*Stahování?*“

„Korzet.“

„Brrr. Díky!“ vypískla Essie, vyskočila z postele, strhla ze sebe noční košilku a začala se soukat do spodničky a jezdeckého úboru.

„Ty si nebereš punčochy?“ zeptala se Caro s mírně pohoršeným výrazem.

„Na ty není čas.“ S tím se Essie natáhla pro jezdecké boty a sako a vyrazila ke dveřím, kde se jen na okamžik zastavila, aby sestřenici poslala vzdušný polibek. „Vrátím se včas na snídani.“

„Ne, nevrátíš, ale já máti povím, že jsi příliš nervózní, než abys jedla. To by ji mělo na chvíli zdržet,“ zamávala jí Caro a znovu se zachumlala do peřin. „Všechno nejlepší k narozeninám!“

Essie unikla jen o vlásek. Amelie, komorná její tetičky, už se objevila na druhém konci chodby, ovšem Essie včas zahlédla záblesk jejích sukní a rychle zmizela v jednom z výklenků, kde se skryla za mramorovou sochou jakési spoře oděné panny, která z nějakého nevysvětlitelného důvodu držela v dlaních holubici. O pár vteřin později už se hnala po hlavním schodišti kolem dvou překvapeně vyhlízejících děveček a dveřmi ven směrem ke stájím, kde na ni čekala její šedá klisna Boudica, osedlaná a připravená. Vrchní podkoní Thomas ji očividně znal stokrát lépe než tetička. Za pět minut už uháněla na kopec tyčící se za panstvím Redcliffe Hall, jako by jí po

patách už chňapali pekelní psi podobající se až zarážejícím způsobem její tetičce.

Když se dostala do bezpečné vzdálenosti, zastavila a s úlevným povzdechem se rozhlédla po zelených a žlutohnědých kopcích zvedajících se po celé clevelandské krajině, od bláznivé napodobeniny zříceniny, kterou nechal minulé léto postavit její strýček, až ke stříbřitě modrému moři rozprostírajícímu se v dáli.

Ten pohled na otevřený prostor a nedozírné nebe milovala. Milovala dokonce i samotný dům s jeho dokonale symetrickými okny a palladiánským sloupořadím čelní fasády, přestože patřil její přesprlíš kritické tetičce a překvapivě lhostejnému strýčkovi. Byla tu doma. Přinejmenším posledních devět let a jedenáct měsíců – od té doby, co matka uschla docela a otec, Alfred Craven, ctihodný lord Makepeace, se rozhodl, že nemá čas ani chuť zabývat se něčím tak únavným, jako je výchova vlastní dcery. Jakmile si našel vhodného zetě, dospěl k závěru, že bude pro všechny, zejména pro něj, daleko lepší, když se jí dostane výchovy v rámci rodiny jeho sestry spolu s její sestřenicí Caroline a bratrancem Felixem, a to až do svatby.

Když byla mladší, snažila se Essie toto jeho rozhodnutí vnímat skutečně ze všech sil jako projev dojemné otcovské oběti, jenže tomu bylo těžké uvěřit v případě muže, který během jejího odjezdu neprojevil ani sebemenší záchvěv jakékoli emoce, stejně jako ho neprojevil ani o dva týdny dřív na matčině pohřbu. Místo toho ji odeslal pryč s přísnými pokyny, že má být skromná, poslušná a – co jen bylo to další? – no jistě,

ještě tichá. Poté na ni, zdálo se, úplně zapomněl. Během všech následujících let ani jedinkrát nepocítil potřebu ji navštívit ani jí navrhnout, aby se vydala na návštěvu za ním. Po tak dlouhé době začínalo být těžké si vybavit, jak vlastně vypadá. A když se o to Essie pokusila, její rozpoložení jako by pokaždé zahalil pohřební rubáš.

Obrátila tvář k nebi a začala v obláčkách hledat různé tvary, aby se trochu rozptýlila. Ten pocit hluboce zakořeněného smutku ji občas nečekaně zastihl, doprovázený bušením srdce a svíravým pocitem horkosti, jako by jejímu tělu najednou bylo těsno v kůži. Jindy cítila, jak v ní postupně roste a rozlévá se jí v nitru jako hluboká temná tůň, která by se mohla jen jen vylít z břehů a stáhnout ji pod hladinu, pokud si nedá pozor a rychle neobrátila myšlenky jiným směrem.

Nad hlavou jí přelétl luňák červený. Žárlivě jeho let sledovala. Kdyby jen mohla být stejně svobodná i ona! Kdyby se jen také mohla volně vznášet, klouzat po větru, stoupat, anebo klesat. A ze všeho nejvíc, kdyby se jen mohla vydat vlastní cestou. Tam venku se rozkládal celý svět, svět za hranicemi Clevelandu nebo jejího dětského domova v Norfolku, nebo dokonce i hampshireského panství hraběte z Denholmu. Ona ho chtěla celý prozkoumat, ne se nechat spoutat přesně ve chvíli, kdy ji konečně pustili na krok z učebny.

Jednoduchá pravda, kterou její otec odmítal uznat a kterou měl hrabě brzy odhalit, byl fakt, že Essie jednoduše nebyla materiálem na hraběnkou. Bez ohledu na to, kolika lekcím etikety a správného chování ji vystavili, jí jednoduše nezáleželo

na tom, aby vypadala jako dáma. Ze všeho nejvíc toužila stanout na jevišti. To bylo jejím horlivým snem už od doby, co den po pohřbu objevila na matčině nočním stolku *Souborné dílo Shakespeara*. Ohromeně knihu zdvihla, listovala stránkami a nevycházela z údivu. Zdálo se jí nepravděpodobné, že by matka vlastnila takové dílo. Pokud si vzpomínala, vlastně ji nikdy neviděla žádnou knihu ani otevřít, a přesto v její ložnici našla tohle, jako nějaký osobní vzkaz určený právě pro ni.

Během let obsáhlý svazek mnohokrát nenasytně zhltna, přičemž ve svém bratranci a sestřenici našla nadšené přízněnce. Už během prvního léta na panství Redcliffe dali dohromady své první představení, významně zkrácenou adaptaci *Hamleta*, v níž Essie ztvárnila titulní roli, Caro se ujala Ofélie a Felix hrál všechny ostatní. V dalších letech byla jejich představení čím dál ambicióznější a pojala do sebe i některé z Felixových přátel ze školy, kteří na panství trávili prázdniny, přičemž si získala i nadšené publikum mezi místním panstvím. Na jevišti mohla Essie všechnu bolest a hrůzu z budoucnosti hodit za hlavu. Mohla se stát někým jiným, svobodným člověkem, co není obsazený do role, která mu vůbec nepadne.

Naneštěstí nebylo herectví, jako ostatně většina dalších profesí, ani vzdáleně považováno za vhodné pro urozené ženy. Essie už věděla, že otec by s tím nesouhlasil, a i pouhá představa, že se ho na to ptá, zaváděla její mysl zpět k vidinám zavržení a vydědění. Kdyby se jí ale podařilo nějak začít, aniž by se o tom otec dozvěděl... Mohla by se stát příští Sarah Siddonsovou nebo Elizabeth Inchbaldovou, ženami,

o nichž jen díky Felixovi sice jen slyšela, ale jejichž životy se zdály být o *tolik* zajímavější a více vzrušující než ten její. Neměla ponětí, kde začít, nicméně jen to, že odpověď nebyla zřejmá, ještě neznamenal, že žádná neexistuje. Kdyby ji jen dokázala najít a našetřit si dost peněz, aby se udržela, než by na to otec přišel, pak by mohla být svobodná. Znamenalo by to sice skandál a obět' a ztrátu většiny hmotného zajištění, ale alespoň by mohla žít po svém, ideálně bez jediného hraběte na dohled široko daleko.

Ovšem, než se bude moci do čehokoli z toho pustit, potřebuje se zbavit svého snoubence.

Krom toho, jestli se má někdy vdát, chtěla by, aby to bylo z lásky, jakou by k tomu nafoukanému černovlasému klukovi s až příliš pronikavě modrýma očima, které si pamatovala z onoho jediného a tragického setkání z dětství, nemohla nikdy cítit. Tehdy ji obvinil, že není dáma, a ona mu řekla něco, z čeho by její tetička dostala hysterický záchvat, kdyby to slyšela, jenže jeho to akorát rozesmálo, což ji ještě víc rozzuřilo.

Jak tam tak stála a zírala na vzdálené vlny Severního moře, jako by ten jeho smích znovu slyšela. Dobíral si ji, čímž paradoxně ještě upevnil její odhodlání. Čerstvý vzduch jí naštěstí vyčistil hlavu natolik, že dostala nápad. Jednoduchý nápad. Hrabě z Denholmu je na cestě za ní, nejspíš proto, aby se jí mohl znovu vysmát. Pokud chce ukončit jejich zasnoubení, možná bude stačit, když nasadí sladký výraz, bude předstírat, že se jí z pohledu na něj nedělá zle, a pěkně zpřímá ho požádá. Bude tomu říkat Plán A. Asertivní přístup.

KAPITOLA DRUHÁ

Essie už si dávno všimla, že při projíždce s Boudicou jí čas ubíhá tak nějak jinak. Že během několika minut ve skutečnosti uběhnou celé hodiny, že dokáže zapomenout úplně na cokoliv – včetně toho, že její žaludek vydává zvuky jako hladový vlk a že uši ani nos už v ledovém jarním vzduchu téměř necítí. A právě proto v okamžiku, kdy spatřila, že se jejím směrem žene Thomas, jako by ho hnaly pekelné dűtky, pochopila, že zjevně zůstala venku příliš dlouho.

„Omlouvám se, slečno.“ Když k ní vrchní podkoní dorazil, oddychoval tak ztěžka, jako by to byl on, kdo se do kopce řítí cvalem. „Vaše teta mě poslala, abych vás našel.“

„Ale ne. Skutečně jsem měla v úmyslu vrátit se včas na snídani,“ povzdychla si Essie a srdce jí kleslo snad až k promrzlým prstům na nohou. „Vydala se na válečnou stezku?“

„Ne víc než obvykle, ale nejde jen o to. Jde i o pana hraběte. Vaše teta říká, že tu bude do hodiny.“

„Cože? Vždyť je pořád ráno!“ vyhrkla Essie a zprudka otočila Boudicu, načež se zarazila. „Je ještě ráno, nebo ne?“

„Ano, ale jeden z jeho posků právě přijel napřed se vzkazem, že dorazí dřív.“

„K čertu!“ Essie švihla vztekle otěžemi a rozletěla se dolů z kopce, zatímco z nebe se začaly snášet drobné sněhové vločky tančící ve vzduchu jako nějaké miniaturní baletky. Než dorazili zpět do stájí, romantické sněžení přešlo v pořádnou chumelenici. Essie s úlevou sesedla, s vděčným úsměvem hodila otěže Thomasovi a rozběhla se zpátky do domu a nahoru po schodech. Do svého pokoje vtrhla s rudými tvářemi a bez dechu.

„Kde jsi byla?“

Zdálo se, že tetička Emmeline je na pokraji hysterického záchvatu. Zlaté lokny jí poskakovaly kolem hlavy jako klubko svíjejících se hadů. V šestatřiceti letech si zachovala natolik z mladistvé krásy, že v lichotivém světle ji šlo téměř považovat za Carolininu starší sestru, ne matku. Měly tytéž plavé vlasy, tytéž modré oči, tutéž štíhlou postavu, tentýž smělý nosík a tutéž záviděníhodně dokonalou plet'. Jenom rty měly rozdílné a věčný úšklebek tetičky Emmeline si s Carolininým hřejivým úsměvem splést nešlo.

„Promiňte, tetičko.“ Essie se rychle soukala z jezdeckých šatů, které přehodila přes stoličku u toaletního stolku. „Chtěla jsem jen trošku na vzduch.“

„Předpokládám, že proto, abys mohla před svým budoucím chotěm stanout ošlehaná větrem?“ sykla tetička, načež hlasitě zalapala po dechu. „Kde máš punčochy?“

„No...“ Essie si vyměnila rychlý pohled s Caro. „Na ty jsem zapomněla?“

„Jen se podívej na to vrabčí hnízdo. Zacuchané až hrůza.“

S těmi slovy ji tetička popadla za pramen vlasů a škubla jím směrem k Amelii. „Teď už nám nezbývá čas na koupel, ale udelej, co můžeš. Caro, ty hlídej u okna. A co se *tebe* týče,“ zamračila se na Essie do zrcadla. „Tobě jsem výslovně zakázala vydávat se dnes ráno na projížďku!“

„Vskutku?“

„Vskutku! Včera po večeri.“

„Ach, omlouvám se. Jenže vy mi zakazujete tolik věcí, že je nemožné, abych si je všechny pamatovala.“

„Dej mi trpělivost!“ zvolala tetička Emmeline a zavřela oči, jako by ve svém nitru hledala sílu. Buď to, nebo se pokoušela zklidnit zrychlený tep. „Dobře, že ti už otec sehnal ženicha, protože já bych byla zoufalá, kdybych měla shánět jiného nebožáka, který by byl ochotný si tě vzít. Jsi neposlušná, lehkomyšlná, tvrdohlavá, a navíc drzá až hanba! To máš po své matce, protože po mně tedy rozhodně ne. Tvůj otec by byl zděšený, kdyby tě slyšel.“

Essie stiskla zuby a přemýšlela, jestli tetička čistě jenom zapomněla, že má dnes narozeniny, nebo jí jednoduše vůbec nezáleží na jejích citech. Co se otce týkalo, těžko si představit, že by jí věnoval tolik pozornosti, aby v něm svým chováním mohla vzbudit *jakékoli* dojmy, nicméně i zděšení by bylo lepší než nic.

„Šťěstí, které máš, si tedy rozhodně nezasloužíš,“ uzavřela tetička konečně s tak bohorovným výrazem, že si Essie nedokázala odpustit odpověď.

„Jak to může být štěstí, když o něj nestojím?“

Tetičce Emmeline přeběhl po tváři stín paniky následovaný ostrým syknutím: „Pro Boha svatého, děvče, myslí pro jednou na svou rodinu a použij zdravý rozum. Ne abys udělala nějakou hloupost!“

Na relativně drobnou ženu má tetička Emmeline překvapivě pevný stisk, napadlo Essie, když ji spolu s Caro strkala na chodbu a dolů po schodech právě ve chvíli, kdy se na příjezdové cestě objevil černý kočár se zlatým erbem, doprovázený povozem se zavazadly a půl tuctem jezdců v livrejích.

Po třiceti minutách horečných úprav už Essieiny tváře vypadaly spíš jako dvě růžová, a ne sytě rudá poupátka. Vlasy měla stočené do elegantního drdolu, který držela snad celá krabička pinetek, a její schopnost dýchat byla významně limitována svíravou přítomností korzetu. Připadala si jako panenka. Oblékli ji do nákladných šatů z krémového hedvábí vyšíváného růžovými motýlky. Tetička zhodnotila, že v nich vypadá krásná a skromná. Že v nich vypadala i *bohatá*, to se rozumělo samo sebou. Žel, do zimního počasí byly až tristně nevhodné. Vánice sice ustala a vzduchem poletovalo už jen pár zbloudilých vloček, teplota se nicméně držela pod bodem mrazu. Jákoli skuteční motýli by v ní umrzli, jakmile by rozevřeli křídla.

„Tedy, obě vypadáte úchvatně.“ Strýček Charles už čekal dole u schodů a hleděl na ně se svým obvyklým veselým úsměvem. „A jdete akorát na čas. Už přijíždějí.“

„Nemohla bych si prosíííím vzít kabát?“ žadonila Essie s toužebným pohledem na Carolinin krajkový šál. Nemohl sice dvakrát hrát, ale lepší než její zcela odhalená záda a paže, které jí nespíš brzy zmodrají. „Je taková z-zima!“

„Ne! Dáma zůstává na výši, ať už panuje jakákoli teplota, a chceš v něm vzbudit dojem, že se snažíš.“ Jeden z tetiččinych kostnatých prstů ji dloubl do kříže. „A teď si stoupni rovně, ramena dozadu, nezapomeň na poklonu a přestaň se tak trást,“ instruovala ji, podívala se stranou a pak zas na ni. „A mluv co nejmní to půjde.“

Essie zvedla oči v sloup, ramena záměrně svésila a přitiskla se ke Caro, aby jí nebyla taková zima. Kočár zastavil přímo před nimi. Upřímně řečeno, mluvit by bylo tak jako tak těžké, protože příšerně drkotala zuby. Prozatím však postačí, když se bude mile usmívat, jako by k jejímu prvnímu setkání s hrabětem nikdy nedošlo.

„Lady Denholmová, tak ráda vás vidím. Jaká byla cesta?“ ujala se slova tetička Emmeline a poklonila se, zatímco z kočárových schůdků začala scházet úctyhodně vypadající dáma s prošedivělými vlasy a znechuceným pohledem, která se kolem sebe rozhlížela s výrazem někoho, jehož malá očekávání byla právě naplněna.

„Dlouhá.“ Hraběncin tón naznačoval, že ji rozhovor už teď nudí. „Odpust'te nám dřívější příjezd. Informovali mě, že se pravděpodobně zhorší počasí, pročez jsem trvala na tom, abychom vyrazili dřív, než jsme původně zamýšleli. Sníh v březnu. Nehoráznost.“

„Ano, souhlasím, otřesné.“

Pak hraběnka zabloudila pohledem ke Caro a našpulila tenké rty, jako by se pokoušela o úsměv. „Ty musíš být má budoucí snacha?“

„Já?“ vyhrkla Caro, zčervenala a obrátila se k matce o pomoc.

„Ne, to je má dcera, vaše milosti. Slečna Caroline Foyleová,“ zasmála se tetička Emmeline rozpačitě. „*Toto* je má neterř, slečna Essie Cravenová.“

Essie vysekla hraběnce uctivou poklonu, vědoma si toho, jak jí úsměv na rtech ztuhl, i toho, že z kaštanového hřebce za ní právě sesedl nějaký muž. Předtím se musel skrývat za kočárem, ale teď ze své snižené pozice viděla jeho nohy obuté ve vysokých černých holínkách nablýskaných tak, že by ji nepřekvapilo, kdyby v nich spatřila svůj vlastní odraz. Při letmém pohledu vzhůru zjistila, že i zbytek jeho oblečení je stejně oslnivý a bezchybný. Těsně přiléhavé žlutohnědé jezdecké kalhoty, zimní kabát ke kotníkům, námořnický modrá vesta a kravata tak zářivě bílá, že Essie téměř oslepila. Vypadal, jako by si to vše právě oblékl, ne jako by v tom cestoval přes půlku severní Anglie. Ona se nejspíš stačila víc ušpinit už jen tím, že sešla ze schodů. Vypadal jako nějaký princ. Jindřich V. nebo Troilus nebo Hamlet. Nebo snad jako záporná postava z nějaké pantomimy?

Polkla s pocitem, jako by se teplota propadla o několik dalších stupňů. Upřímně, dobře že už se skláněla k zemi, jelikož jí rozhodně změkla kolena. Mohl to být jen jediný člověk. Její snoubenec. Její budoucnost. Její hrabě.

Ne pokud k tomu bude mít taky co říct.

„Lorde Denholme.“ Tetička Emmeline se postavila před ni a zastínila jí výhled dřív, než měla příležitost zvednout oči ještě o něco výš. „Je nám s manželem ctí, že vás můžeme přivítat na panství Redcliffe.“

„Ujišťuji vás, že veškeré potěšení je na mé straně.“ Měl hluboký zvučný hlas bez špetky stopy po ufnukanosti desetiletého kluka.

Essie najednou posedla netrpělivost a naklonila se na stranu, aby zahlédla jeho tvář, přičemž se div neskutálela na zem. K jejímu nekonečnému rozhořčení byl skutečně tak pohledný, jak jí tvrdila tetička. Vypadal však stále stejně nenávisně a povýšeně, jak si ho vybavovala. Orlí nos a lící kosti měl vytesané tak ostře, že by se o ně mohla říznout do prstu. Jenom jeho oči vypadaly šedé jako sněžná mračna valící se jejich směrem, ne modré, jak se jí kdysi zdálo. Jako by z nich za ty roky vyprchalo veškeré teplo. A to se ho v nich ani zpočátku mnoho neskrývalo.

„Slečno Cravenová.“ Jako by cítil její zkoumavý pohled, nečekaně se k Essie obrátil, až sebou trhla. „Je to už dlouho. Nejspíš bych vám měl popřát k narozeninám?“

„Vaše Milosti,“ procedila Essie, stiskla drkotající zuby a znovu se maličko poklonila. Hrabě měl štíhlou postavu a ladné, téměř plynulé pohyby. Svou elegancí a sebejistotou jí připomínal kočku. Typické, jelikož sama dávala přednost spíš psům.

„Říkejte mi Aidane.“ S tím ji vzal za ruku a políbil jí klouby prstů tak jemně, že si ani nebyla jistá, zda se jí to nezdálo. „Vypadáte...“ maličko se zamračil, „... jako by vám byla zima.“

„*Skutečně?* Je zima?“ Nedokázala se ubránit vražednému pohledu na tetu. „Ani jsem si nevšimla.“

„Neříkejte.“ Chvilku v její tváři bloudil šedýma očima, než si svlékl zimník a přehodil jí ho přes ramena.

„Ach...“ zamrkala, aniž by tušila, co na to říct. O jeho zimník nestála, přinejmenším z principiálních důvodů, musela nicméně připustit, že byl úžasně vyhrátý. „Díky, Vaše Milosti... *Aidane*... ale vážně mi není zima.“

„Opravdu?“ Aidan sjel pohledem k jedné z jejích paží, prakticky modré a poseté husí kůží.

„To tu budeme mrznout celý den?“ zavrčela hraběnka a přitáhla si těsněji k tělu nákladně vypadající vínový plášť doplněný huňatým lemem, který jí byl trochu těsný v ramenou. „Nebo nám bude umožněno dát si šálek čaje?“

„Samozřejmě, Vaše Milosti,“ odpověděl strýček Charles a nabídl jí rámě. „Následujte mne.“

„Nedal byste si také čaj?“ usmála se Essie stroze, zatímco přemítala, zda si hrabě povšiml hrubosti své matky, nebo zda čekal, že bude stejně poskakovat i okolo něj. Pokud ano, obávala se, že to dlouho ve vši slušnosti nevydrží.

„S největším potěšením,“ odpověděl s naprosto nečitelným výrazem a naklonil hlavu na stranu, než nabídl rámě její tetičce. „Půjdem?“

O jeden nekonečný oběd později, během něhož hraběnka dlouze vykládala o otřesném počasí na severu, a ještě otřes-

nějším stavu místních cest, došlo na vleklé a únavné odpoledne v malířském salonku, kde jim hraběnka podrobně popisovala své plány na modernizaci budoucího vdovského sídla. Tou dobou už Essie začala pojímat podezření, že v domě není jedinou, kdo má nějaký plán.

Zatímco ji ráno česali a strojili, v duchu dávala dohromady řeč a snažila se přijít na to, jak se nejslušněji hraběte zeptat, jenže místo toho, aby se dočkala soukromého rozhovoru s hrabětem, jak očekávala, zjistila, že si s ním sotva stačila vyměnit hrstku těch nejběžnějších frází, než se na ni tetička zaměřila jako bystrý jestřáb na nějakého zvlášť šťavnatě vypadajícího zajíce. Při jedné příležitosti si tetička Emmeline vzala slovo jen proto, aby poznamenala, jak skvěle hraběti ladí vesta k jejím závěsům. Při jiné se pro změnu pustila do pětiminutového líčení své nedávné cesty do Guisborough na nákupy, během níž se absolutně nic nestalo, zatímco se ho potřetí zeptala na jeho oblíbenou barvu. Při večeři se Essieino podezření, že teta se jí snaží zabránit říct cokoli nepatřičného – nebo ještě hůř, *upřímného* –, konečně potvrdilo, když ji usadila na úplně opačnou stranu stolu než jejího snoubence, hned vedle budoucí tchyně, která toho využila, aby ji vyslechla a dala jí přednášku.

„Úspěšné řízení hraběcího panství není žádná hračka.“ Jakmile se hraběnka zakousla do svého oblíbeného tématu, oči jí vzplály nadšením. „Vyžaduje silné partnerství a samozřejmě i smysl pro povinnost a oddanost, nicméně pro vhodnou dívku, takovou, která je schopna plnit instrukce,“ odmlčela se,

jako by pochybovala o tom, že takový popis se na Essie hodí, „pro takovou není větší cti.“

Essie, kterou spatra napadal přinejmenším tucet jiných vyšších cílů, se kousla do jazyka, aby ho udržela za zuby, a pozorně si prohlížela svého téměř zamlklého snoubence. Připadalo jí čím dál těžší chovat se mile, když on budil dojem, že se v ní svým povýšeným rezervovaným přístupem snad záměrně snaží vyvolat divný pocit hněvu a odporu. K vzteku byl rovněž fakt, že působil, jako by během těch deseti let, kdy neviděli, dospěl víc než ona, takže se nyní halil do aury moudrosti, vedle níž se Essie cítila protivně mladinká a neohrabaná. Navíc na sobě měl bezchybný černý večerní oblek, který doplnil jinou oslnivě bílou kravatou, tentokrát zavázanou ve složitém uzlu zdobeném safírovou sponou. Výsledný dojem byl nepopíratelně ohromující, což ještě podtrhovalo jeho povýšené jednání, ačkoli bylo možné, že hrabě měl jednoduše v popisu práce vypadat povýšeně. Možná s tím nemohl nic dělat, jelikož se s tím stejně jako ostatní jemu rovní už narodil. Možná si ani neuvědomoval, že tak působí. Možná by ho na to měla upozornit.

Naklonila hlavu na stranu a zamyslela se nad tím, co by asi následovalo, kdyby přesně to udělala, načež by se ho z druhé strany stolu rovnou zeptala, zda by mohli jejich zasnoubení na místě zrušit. V tetiččině tváři by se zračila hrůza, na tváři jeho matky směs dotčenosti a možná, *pravděpodobně* úlevy, strýček by se zatvářil zdvořile zklamaně a Caro a... neměla tušení, jak by se asi tvářil on.

Ve chvíli, kdy na to myslela, se jí hrabě zadíval světlým pohledem přímo do očí tak pronikavě, že se jí nečekaně sevřelo hrdlo. Na prchavý okamžik měla dojem, jako by v nich zahlédla záchvěv spekulací následovaný pobavením, jako by mu přečetla myšlenky, než za okny do jeho duše zapadly okennice a náznak obojího se vytratil.

Essie zůstal jen jednoznačný, vysoce nepříjemný pocit, že se jí znovu vysmívá.

KAPITOLA TŘETÍ

„Nemůžu se dostat ani do jeho blízkosti. Nic jiného mi nezbývá.“ Essie se zvedla z postele, na níž poslední půl hodiny seděla, zatímco znovu a znovu zvažovala své možnosti, dokud neměla dojem, že jí snad vybuchne hlava.

„To nemůžeš!“ vypískla Caro a chytila ji cestou ke dveřím za ruku. Její pohlednou tvář ve tvaru srdce svírala panika. „To vážně nemůžeš!“

„Jenže musím. Nedokážu už dál předstírat, že jsem sladká a celá nadšená a tohle je jediný způsob, jak si s ním můžu promluvit v soukromí.

„Ale jestli tě kdokoli přistihne, jak jdeš v noci do ložnice nějakého muže, zničí tě to!“

„To je riziko, které musím podstoupit.“

„Nemůžeš jednoduše počkat a promluvit si s ním až v Londýně? Máti říká, že tam během společenské sezony bude taky.“

„Tak dlouho čekat nemůžu.“

„Ale Essie, ruku na srdce, jsi si opravdu naprosto jistá, že se za něj *nechceš* provdat?“

„Jednoznačně! Nikdy, od první chvíle, co mi o tom řekli, jsem se za něj provdat nechtěla. Jenže můj otec a tvoji rodiče

to nechtějí slyšet, takže jediné, co mi zbývá, je apelovat přímo na něj.“

„Co když odmítne?“

„Takovou možnost si odmítám připustit. Ovšem pokud to odmítne, přejdu k plánu B.“

„Což je?“ Caro zněla zděšeně.

„To ještě nevím, ale něco už vymyslím, vymyslím i plán C, D, a E, pokud bude třeba. Abeceda má čtyřicet dva písmen. Jedno z nich musí fungovat.“

Její sestřenice rozechvěle vydechla. „Pořád si myslím, že děláš strašnou chybu, ale nemůžu tě zastavit.“

„Díky.“ S těmi slovy vyprostila Essie své zápěstí ze sevření sestřenciných prstů, stiskla jí je a se svíčkou v ruce proklouzla ven na temnou chodbu. Věděla, že hrabě je ubytován v komnatách ve východním křídle, což znamenalo, že cestou bude muset projít okolo tetiččiny i strýčkovy ložnice, naštěstí však znala všechny nejlepší skrýše. Ukázalo se nicméně, že je nebude potřebovat. Dům byl podivně tichý, a zatímco se kradla po špičkách přes galerii, neslyšela nic než zvuk svých kroků, občasné nešťastné zavržení nějakého prkna v podlaze a tlukot svého rozbušeného srdce.

Když dorazila k východnímu křídlu, zpomalila a nic nedbala na nesouhlasné pohledy portrétů strýčkových předků, dokud nedošla až ke správným dveřím. Vedly do nejprostornějšího a nejlepšího pokoje pro hosty honosícího se mdlým názvem Modrý pokoj. Místo, kde si jako děti hrávaly s Caro na schovávanou, dokud to nezjistila tetička

a nedostala hysterický záchvat. Od té doby Essie dovnitř nevkročila.

Až dodnes.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy, a zvedla ruku, načež ztuhla, jelikož si uvědomila, že nemá nejmenší ponětí, co dělat dál. O téhle části nepřemýšlela. Jestli zaklepe, mohla by tím upoutat pozornost hraběnky, která spala hned za rohem, ale těžko může dovnitř vtrhnout jen tak, bez ohlášení.

Nebo ne?

Rychle se rozhlédla po chodbě, vzala za kliku a otevřela.

V pokoji za dveřmi panovalo příjemné teplo a naštěstí ani ne úplná tma. Na stolku stále ještě hořela dvojice svící, což znamenalo, že hrabě se ještě nemohl odebrat na lože. Nikde po něm však nebylo ani stopy.

Essie zaraženě odložila vlastní svíčku a vydala se nahlédnout hlouběji do stínů. Stará postel s nebesy byla stejně velká a nadýchaná, jak si ji pamatovala, zahalená královsky modrými sametovými závěsy, které dokonale ladily k závěsům na oknech. I lenoška stála pořád na svém místě v rohu, stejně jako velká mahagonová šatní skříň, z níž na ni jednou Felix vybafl, když hledala Caro. Essie přimhouřila oči a popošla o několik opatrných kroků k ní. Ne že by doopravdy čekala, že se bude královský šlechtic schovávat ve skříni, jenže když už ji to jednou napadlo, nemohla to jednoduše nechat být...

„Mohu vám nějak pomoci?“

Essie nadskočila a s rychle potlačeným vyjeknutím se otočila ke svému snoubenci, kterého našla rozvaleného v jednom z kožených křesel u krbu. Dlouhé nohy měl natažené před sebe a chodidla opřená o uhlák. Pořád ještě byl oblečený, ačkoli už jen trochu. Boty odhodil spolu s večerním sakem, vestou a kravatou, nechal si jen kalhoty a rozepnutou bílou košili, jako by se začal svlékat, ale pak se rozhodl, že je na to příliš líný.

„Jaká nečekaná čest, slečno Cravenová.“ Nevstal, zvedl akorát obočí, jako by byl zcela zvyklý na to, že se mu v noci do ložnice plíží ženy. Možná i byl. „Zeptal bych se vás, zda jste se neztratila, ovšem jelikož jsme u vás doma, taková možnost se mi zdá poněkud nepravděpodobná.“

„Nejsem ani trochu ztracená,“ prohlásila Essie a zvedla bradu. Když viděla, jak si hrabě prohlíží její bosé nohy a župan, cítila, jak jí rudnou tváře. Najednou se jí zdálo, že je v pokoji nějak víc horko, jako by jeho pohled měl nějaký podivný vliv na její tělesnou teplotu.

Co však bylo ještě podivnější, byl fakt, že se zdálo, jako by se od večere proměnil v docela jiného muže. V muže s chlupy na hrudi a výrazem, který se dal popsat jen jako cynický. Nezdálo se jí, že by ten dokonale oblečený, dokonale způsobilý povýšený příklad hraběte, s nímž se setkala předtím, mohl být schopen se rozvalovat nebo se tvářit cynicky... nebo ironicky? Ještě před pár hodinami po tom v jeho výrazu nebylo ani stopy. Nebýt těch světlých očí, myslela by si, že nakonec přece jen zabloudila do špatného pokoje. Ačkoli i během večere zahlédla ten jeden prchavý pohled...

Odkašlala si s plným vědomým, že už má obočí zvednuté několik vteřin, během nichž na něj zírala. „Potřebuji s vámi mluvit. Je to důležité.“

„To zní tajemně,“ řekl hrabě a ukázal na protější křeslo. „Posaďte se. Předpokládám, že vaše teta neví, že jste tu? Patrně by to nepovažovala za...“ zakroužil rukou ve vzduchu, jako by hledal vhodné slovo. „... za vhodné.“

„To by jí vrásky nedělalo,“ odfrkla si Essie, když se posadila. „To ji netrápí. Maximálně by toho využila, aby nás dostrkala do svatby ještě dřív.“

„Opravdu? Tak co ji tedy trápí?“

„Tohle. Že bychom spolu měli mluvit. Nemohlo vám uniknout, že od chvíle, kdy jste přijel, nás nenechala ani na minutu o samotě.“

„Ano, to mi skutečně vrtalo hlavou.“

„Říká, že je to proto, aby mi zabránila říct nějakou hloupost, jenže je potřeba to vyslovit.“ Essie si uhladila dlaněmi župan, narovнала záda, otevřela ústa a rychle je zas zavřela, když si všimla, že na podlaze kolem jeho křesla se povaluje několik uhlů a papírů se skicami. Což by nebylo ani vzdáleně znepokojující, kdyby jedna z těch skic nevypadala dost podobně jako... „To mám být já?“

„Cože?“ vyhrkl Aidan a okamžitě se zamračil. „Ano, kreslil jsem, abych si ukrátil čas,“ řekl, sehnul se a otočil papír na druhou stranu.

„Samozřejmě,“ řekla Essie a uhladila si župan podruhé. „Přejdu tedy rovnou k věci. Naše zasnoubení je zcela nefér.“